

Andrej Ivaško, překlad Miriam Prokopová

Poté, co jsme prozkoumali rozšířený vzorec práce s informací a spustili proces pěstování v sobě určitých dovedností, pojďte, už z této pozice rozebereme zdroje obrody Poznání Slovanského světa. A opravdu, kam se podělo Dávné Dědictví našich Předků a kde jej hledat? Kam obrátit svůj pohled, abychom doplnili nedostatečné Vědění?

Aktuálnost této otázky se málo pojí s její složitostí, vždyť odpověď je zřejmá. Avšak v internetových prostorech Slovanského světa i na jednoduché úrovni osobních vztahů se častěji setkávají s projevem nepochopení v tak jednoduché otázce. To přimělo autora ji zařadit do osnovy kurzu energeticko-informační bezpečnosti. Pojďte, vyjasníme vše podrobně, aby nebylo třeba se k tomu vracet a mohli jsme jít v klidu dál.

V dávných dobách Dávné Moudrosti to bylo úkolem Ochránců. Dohodněme se, že je budeme nazývat Mudrci. Do této kategorie je možné dát Žrece, Volchvy, Vědúny, Stařešiny Rodů, Boží poutníky a mnohé další. V době přijetí křesťanství na Rusi představovali navenek uzavřené společenství, které uchovávalo systém Poznání, které bylo už pro většinu lidí nedostupné. Mezitím nastoupilo křtění Rusi (správněji řečeno christianizace), následně na nositele těchto Vědění začala honba. Zákonitým následkem toho bylo, že Ochránci, kteří se zachránili, přešli do ilegality. Úmyslně se rozdělili na několik větví a začali být něčím jako současné nebo středověké okultně-mystické řády.

Ukrývali své Znalosti, potřebovali zajistit to hlavní – nedotčenost samotných Poznání před nezasvěcenými a před těmi, kteří to chtěli (a chtějí) využít ke Zlému. Proto odhalovat svou příslušnost k takovému řádu Ochránců bylo velmi nebezpečné pro samotnou osobu a pro celou její větev Ochránců. Proto Ochránci odcházeli od společnosti a žili v neobydlených místech nebo žili mezi lidmi, ale způsobem Života nedávali najevo svůj rozdíl od většiny krajanů, aby na sebe nepřivedli podezření.

Ještě do pokřtění Rusi představitelé Žrecovské varny obnovovali své řady díky lidem, kteří měli vlohy od narození. Vyhledávali lidi se schopnostmi, karmicky podmíněnými, s odpovídajícím Životním předurčením. Právě lidé s takovým mnohorozměrným myšlením mohli obsáhnout celou plnost dávných Moudrostí doby před potopou bez překroucení, aby je předali dalším pokolením. Takové děti se dále rodily v tu dobu, i když už Ochránci odešli do ilegality. Protože funkční úkoly Ochránců po přijetí a zavedení křesťanství se omezily jen na uchování Poznání, a na to nepotřebovali tolik lidí, ale talentované děti se rodily dál. Jestli ve Védickém období byla cesta Ochránců jasně známá, tak po christianizaci museli dělat opatření, jak naložit se svými schopnostmi – darem Bohů, jak se to nazývá v naší Duchovní Kultuře.

Výběr neměli moc velký. Jedni se stali kněžími v křesťanské církvi a jiní se stali venkovskými léčiteli, bylináři neboli čaroději. Jedni i druzí podle způsobu svého uvažování a podle Životního předurčení byli Ochránci. Kdyby se narodili ve Védickém období, doplnili by řady Ruských Žreců. Avšak oni se narodili už do jiného období a sami hledali svou cestu.

V podstatě doplnili řady dvou Duchovních směrů – křesťanství a venkovského čarodějnictví (Národní Magie). A protože způsob myšlení a Duchovní záměry těchto lidí byly totožné s ochránci, tak svým uměním odečítat Poznání z energeticko-informačního pole Země (noosféry, Kroniky Akáša) naplnily oba tyto směry značným Poznáním, které není v minulosti, ale ve Věčnosti.

Ve výsledku křesťanství velmi rychle přijalo Ruský charakter a získalo jasně vyjádřený Národní kolorit. Tak veškeré dějiny křesťanství na Rusi jsou historií vztahu Ruského Ducha a starozákonní morálky. V různou historickou dobu převládaly různé jejich části, ale obě tu vždy byly. Také dnes se ukazuje tendence zesílení především Ruské svébytnosti v křesťanství. I když někdo z vás, vážení čtenáři, nemusí souhlasit, tak podle posledních informací, které má autor, probíhají vážné změny

uvnitř samotné církve na ideově-Duchovní úrovni. Ty nejsou vždy vidět a především ne těm, kteří se ostře a kategoricky staví proti křesťanské církvi.

Takže Ochránci Dávných Poznání se rozdělili na tři základní větve: Ochránce v ilegalitě, venkovské čaroděje a vědmy a na Světlou, Duchovní část kněží křesťanské církve. K těm můžeme počítat znamenitého Serafima Sarovského a Sergeje Radoněžského, ale i mnohé další, kteří jsou vlastní jak křesťanům, tak i představitelům Slovanského světa. Když už mluvíme o venkovských čarodějích a vědmách, tak takoví byli (a stále jsou) skoro v každé obci. Obraz těchto samotářských lidí, obdařených od narození, na které svalují veškerá neštěstí, ale k nimž se obracejí, když potřebují pomoc ve vážných problémech, je velmi jasně odražen v Národním folkloru.

Z právě vycházející knihy Energeticko-informační bezpečnost Slovanského světa od Andreje Ivaška  
překlad: Miriam Prokopová

Zdroj: <https://slovanskakultura.cz/vedy/252-kam-se-podelo-vedicke-dedictvi-a-kde-hledat>

**Sdílet**